

ده توصیه

به معلمان دانش آموزان با نیازهای ویژه

مترجم: علی اسلامبولچی مقدم، کارشناس مسوول اختلالات رفتاری

۱- از رفتارهای قالبی و نگرش منفی نسبت به کودکان دارای نیازهای ویژه بپرهیزید. این کار را می‌توانید با به کار بردن لغات مثبت به جای لغات منفی انجام دهید. مثل: «کودک دارای مشکلات جسمی یا حرکتی» به جای «ناتوان، معلول، افلج» «کودک دارای مشکلات گفتاری و شنیداری» به جای «کرولال» «کودک کم توان ذهنی» به جای «کودک عقب مانده»

۲- کودکان با نیازهای ویژه را هم شأن کودکان عادی بدانید. به طور مثال، دانش آموز با نیازهای ویژه می‌تواند معلم خصوصی دانش آموز عادی کوچکتر از خود شود و در دروسهایش به او کمک نماید. بهتر است که به هر طریق ممکن کودکان دارای نیازهای ویژه را در تعامل با کودکان عادی قرار دهید.

۳- شرایطی فراهم کنید تا کودکان با نیازهای ویژه درباره افکار و احساساتشان با کودکان عادی صحبت کنند. کودکان با نیازهای ویژه را کنار کودکان عادی در تمام فعالیتها و کلاسهای مشارکت دهید و آنها را در ایجاد تعامل و برقراری ارتباط متقابل با یکدیگر تشویق نمایید.

۴- کودکان را دقیقاً مورد مشاهده قرار دهید تا به مشکلات آنها پی ببرید. شناخت به موقع مشکلات کودک برای آموزشهای دوره کودکیش بسیار مفید خواهد بود. هرچه زودتر مشکلات کودک شناخته شود به همان نسبت مداخله موثرتر، خواهد بود و در نتیجه از افزایش شدت مشکل کاسته خواهد شد.

۵- پس از شناسایی کودک با نیازهای ویژه، جهت انجام بررسیهای دقیق تر و مداخله به هنگام، او را به مراجع ذیصلاح ارجاع دهید.

۶- محتوای درسی، مواد آموزشی و برنامه کلاسی را با نیازهای کودک دارای نیازهای ویژه منطبق سازید.

از ابزار و روشهای مناسب مانند کتابهای درشت خط، نشان دادن کودک در ردیف جلوی کلاس، مناسب سازی فضای فیزیکی کلاس برای کودکانی که مشکلات حرکتی دارند، استفاده نمایید. عقاید مثبت درباره کودکان با نیازهای ویژه را مکمل کارهای کلاسی، بازیهای کودکان و سایر

فعالیتها کنید.

۷- توجه والدین، خانواده ها و مراقبین را به نیازهای ویژه کودکان دارای مشکل جلب نمایید. با والدین کودکان دارای نیازهای ویژه به همان شکلی که به صورت فردی در جلسات خصوصی صحبت می‌کنید در جلسات عمومی نیز صحبت کنید.

۸- روشهای ساده رویارویی با نیازهای کودکان دارای مشکل و نحوه تامین آنها را به والدین خسته و درمانده شان آموزش دهید و آنها را یاری کنید تا بردباری خود را حفظ کنند و از بد رفتاری با کودکان کم توان خود اجتناب ورزند.

۹- خواهران، برادران و سایر افراد خانواده را راهنمایی کنید تا کمک کردن و مفید بودن، از درد و رنج والدین کودکان با نیازهای ویژه بکاهد.

۱۰- والدین کودکان با نیازهای ویژه را به صورت فعال در گروههای برنامه ریزی برای فعالیتهای مدرسه و خارج از آن (اوقات فراغت) مشارکت دهید. توجه!! برای کسب اطلاعات بیشتر در این خصوص علاقه مندان می‌توانند به پایگاه اطلاعاتی ذیل رجوع کنند.

WWW.unicef.org/teachers

